

Si no hi ha
d'haver un
frís mort...

EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

...poïser no val
la pena de fer la
festa del Treball

Senyor Governador....!

Any III - Núm. 98

Barcelona, 2 de maig de 1935

Preu: 20 cèntims

El primer ciutadà que guià un tramvia

La *Veua* del dijous publicava aquesta notícia:

«Ens hem assabentat que un dels tramvies de la línia de Gràcia que foren els primers de sortir després de la vaga, anava guiat per un exemplar ciutadà, soci de la Lliga Catalana.»

Aquest solt, com no podia ésser menys, va produir una enorme sensació. Les Joventuts d'Esquerra es remiren i visitaren el senyor Macià per demanar-li que desmentís oficialment la notícia, puix no estaven disposades a cedir a la Lliga l'èxit que legítimament els pertocava. A Acció Catalana hi hagué un rebombori. Ja estava bé que haguessin cursat la notícia que la seva Joventut també s'havia ofert al governador, però pel que no podien passar era que la Lliga, més llesta, s'apuntés aquell tantot. Anant a la Lliga, el daltabaix també hi fou, però era d'alegria. El telèfon no parà en tot el dia, preguntant pel nom d'aquell ciutadà exemplar, únic dins el regle regionalista, que podia ésser el primer nom per a la pròxima candidatura a regidors. Les conjectures arribaren a ésser tantes, que en alguns cafes es feren juguesques a favor de dos noms: els dels senyors Segarra i Solà de Cañizares.

El *Be Negre*, no fóra *El Be Negre* si no demostrés una vegada més, la seva potencialitat informativa. El mot que ha motivat l'embolic no ha estat degudament interpretat, segurament a causa del nerviosisme ciutadà d'aquests dies. El solt no parla per res de conduir, sinó de «guiar».

L'exemplar de la Lliga, doncs, es limità a col·locar-se uns deu metres davant del tramvia, en el tros del passeig de Gràcia que va des del carrer de València al de Mallorca. El tramvia li anava al darrera, sonant la campana, a manca de flabiol. Quant al nom del coratós exemplar, és el de Manuel Brunet. El fem públic perquè ens plau donar al César el que és del César. Si en lloc de tractar-se d'en Brunet s'hagués tractat d'en Pellicena, *La Veua* no l'hauria callat, perquè ja sabem que la tàctica de la Lliga consisteix a posar en ridícul els qui millor l'han servida. I en Brunet, per a la Lliga, encara és un neofít.

Ingratituds de la celebritat

En una festa celebrada fa poc a l'Institut-Escola, acudí en representació de la Generalitat l'il·lustre veterinari i conseller dels escamots, senyor Rossell i Vila.

La festa es desencabellà amb tota la pau i harmonia d'aquest món. Però és el cas que tot-hom que es dirigia per alguna cosa al senyor Rossell i Vila li deia Vidal i Rossell.

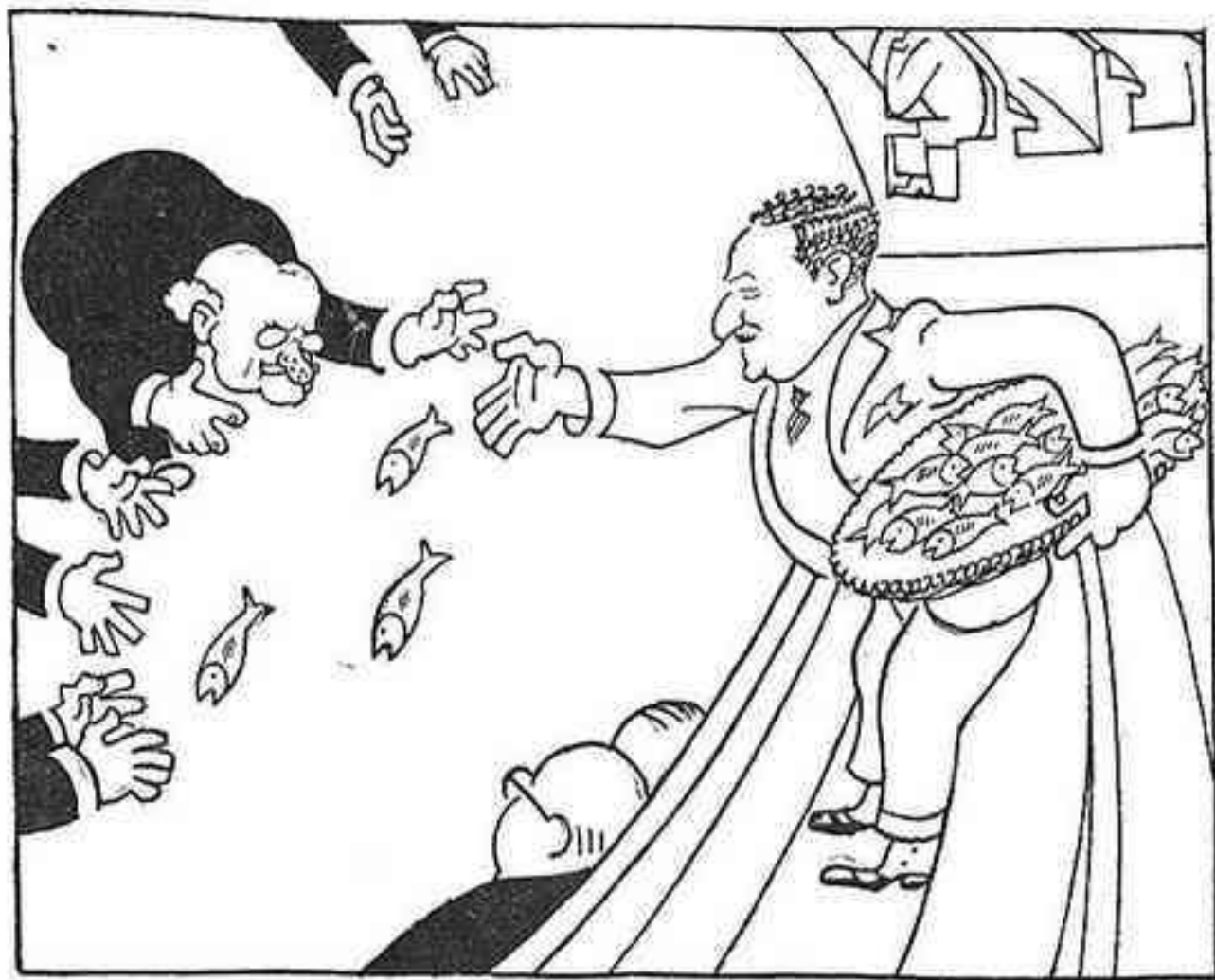
—Senyor Vidal i Rossell per ací, senyor Vidal i Rossell per allà, i així sense acabar.

Fins que el senyor Rossell i Vila decidí manifestar-se.

—Ja estic cansat que em prenguin per altre. Heu de saber que jo sóc en Martí Rossell i Vila, i he d'ésser prou conegut perquè no se'm confongui amb aquest subjecte, més quan bé us deuen haver avisat que seria jo el qui vindria en representació de la Generalitat.

Els organitzadors, confosos, es desfeien excusant-se i demanant disculpes per l'equivocació. Per confrontar-la, anaren a cercar la notificació tramesa per la Generalitat anunciant l'assistència a l'acte del senyor Rossell i Vila.

I, efectivament, en aquesta notificació, hi constava amb tota claredat el nom del senyor Vidal i Rossell.

En Sánchez Roman fent de Messias, o el misteri dels pans i dels peixos

Com va anar que els escamots es fessin tramviaris

La conducta dels escamots en prendre, de cop i volta, el lloc dels tramviaris, que si ens descuidem anaven a fer una revolució social com una casa, ha estat interpretada de mil maneres, totes elles absurdes. Ningú no n'ha sabut veure, però, el veritable sentit. S'ha pres el fet pel cantó de la transcendència, i ha passat com amb els drames de Ramon Vinyes o les comèdies de Millàs-Ratell. L'atmosfera que s'hi fa al voltant és tan desproporcionada, que el primer sorpres és l'autor del crim. El mateix que amb l'actuació tramviària dels escamots. Poc s'ho pensaven aquests minyons que Barcelona s'entendria amb llur gesta i que els faistes els incloguessin en llurs

lístes negres. Perquè de fet, per a ells, conduir els tramvies o cobrir els trajectes a un preu únic, era una facceta com ballar sardanes o tangos. Es feren tramviaris res més que per presumir i fer una mica d'olla, cosa que no se'ls pot retreure, car per a això són joves, i per a això tenen per coronei un home tan xiroi com en Rossell i Vilar. ¿Creieu possible que Rossell i Vilar, que té a la col·lecció zoològica del Parc aquella monada de micots que així que veuen una noia es dediquen a totes les entremaliadures pròpies de llur edat, ha d'educar transcendentalment la joventut d'Estat Català? ¿Ha de condemnar els minyons de divuit a vint anys a prendre's seriosament la vida? No, senyors! Rossell i Vilar els reuñí i va dir-los: «Avui no hi ha tramvies. Vosaltres us avorriu pels passadissos de la Generalitat esperant que en Menéndez sigui tret de la presó de Madrid i vingui a Catalunya a encarregar-se de la Jefatura de policia i us nomeni agents... Això no honora molt, però comprenc que és pesat. ¿Voleu distreure-us un parell de dies?»

Els escamots es miraren els uns als altres, en silenci, i pensaven: «¿Vols-t'hi jugar que ens farà anar a tirar pa a les oques del Parc o assistir a un curs d'ortografia?»

Rossell i Vilar aprofità aquell silenci per a pessigar l'anca d'una mecanògrafa que en aquell moment passava pel Pati dels Tarongers, mentre li deia: «Retreuera!»

Després es dirigí novament als seus subordinats:

—La distracció consistirà a jugar a tramvies.

—Fet!—respongué a cor la Joventut d'Estat Català.

I tot ve d'aquí. Calia veure'ls, si no, en passar, amb la mà a la maneta, per davant dels respectius domicilis. Com gallejaven, els meus fills! Com tocaven «Els Segadors» petjant amb el peu dret el ressort de la campana! I amb quin somriure de criatura entremalada responien les salutacions dels mocadors familiars, volent des dels balcons! No ho feien ni per esport ni per ciutadania, sinó pel pur esbargiment que tenien ben guanyat d'ençà de l'homenatge a en Dençàs.

Els havien promès que si feien bondat i no protestaven de la gana que havien passat, els ho recomensarien quan fos hora, i la vaga tramviària vingué com l'anell al dit.

La impressió a Barcelona

La impressió que la notícia ha causat a Barcelona ha estat extraordinària. Tots els centres radicals han posat pissarres on els socis s'apunten per als càrrecs més importants. Aquesta activitat ha fet que no ens fos possible de parlar amb cap dels prohemes.

A l'Esquerra estaven desolats. Diputats i funcionaris, consellers i regidors, anaven d'una banda a l'altra preguntant-se què farien. En un grup el conseller senyor Dençàs es lamentava del succés, i deia que si els senyors Azaña, Prieto i Domingo haguessin parlat a Bilbao amb la torça amb què ho feren els oradors al seu homenatge, aquestes coses no haurien succeït.

A la Lliga estaven radiants, amb una activitat frenètica, tots els socis anaven esbarrant el nom de Catalunya allà on era, i substituïnt-lo per Regionalista. El Comitè Polític, reunit en sessió secreta, es dedicava a recopiar als exemplars dels Estatuts l'article primer, suarà suprimint.

—La Lliga rebre els seus drets —deia el senyor Duran i Ventosa—, els drets que ningú ni res no li podia treure: els drets de treballar per aconseguir l'autonomia de Catalunya.

—Els drets o el dret?

—Els drets: el dret de treballar per aconseguir l'autonomia i el de treballar perquè no la hi donin.

A Acció Catalana tot seguia igual.

Així com així—ens digué el senyor Nicolau d'Olivera—, ja estàvem acostumats a perdre...

El senyor Lerroux al Poder Els obstruccionistes faran l'obstrucció del Govern estant

Madrid, 1. — Aprofitant el descans que el Govern, influit pels membres socialistes, s'havia pres amb motiu de la Festa del Treball, ha esclatat la conspiració que tan ben dissimulada portaven els membres del nou partit obstruccionista.

A les cinc de la tarda el senyor Lerroux, al davant d'un grup nombrosíssim d'ex-radicals, tot fent veure que eren una manifestació de la diada, havent anat acostant-se, acostant-se a la presó, fins que, en ésser al davant han donat una empena al sentinell i han penetrat dins. Tot seguit, no se sap com, el senyor March ha estat alliberat.

En trobar-se els manifestants al carrer, el senyor March ha tirat de cartera i ha finançat el moviment. Es diu que la cosa ha estat possible perquè el senyor Emiliano Iglesias no s'havia unit encara a la manifestació.

La marxa de la fam

No se sap com, a les mans del senyor Lerroux aparegué un gran cartell que deia: «Tenemos apatencia de poder».

En veure el rètol, una multitud d'ancians s'ha unit a l'altra multitud, i aquesta, tumultuàriament, s'ha dirigit al palau de Buenavista.

Pel camí totes les farmàcies han estat saquejades dels específics rejonveridors, que eren consumits pels manifestants a grans dosis. Amb això, l'apatencia de poder augmentava per moments, però es veu que encara no podien.

En arribar davant el ministeri de la Guerra, el senyor Azaña ha sortit al balcó i, amb la mà estesa reclamava silenci per parlar, quan de sobte, el senyor Iglesias ha fet el gest que no havia pogut fer a la presó, i el cap del Govern ha sentit que la cartera li fugia de sota el braç, immediatament ha desistit de pronunciar el discurs que havia de tornar a aixafar el partit oposicionista, i traint-se de la butxaca la dimissió, l'ha presentada.

En veure-la el senyor Emiliano Iglesias ha tingut un surt.

—Hemos estado a punto de fracasar —dit a l'orella del «caudill».— Si no me distraigo, no puede presentar la dimisión y nos jorobábamos.

—Pero te has distraído y ya somos poder.

Aquesta frase ha estat considerada com històrica i molt celebrada.

Les gestions per formar Govern

Tan aviat com han tingut indicis que l'apatencia de poder podria tenir satisfacció, han plogut els oieriments al domicili de don Alejandro. Aquest, però, ha procurat desfer-se de les persones importunes i s'ha reunit amb els seus amics.

Mentre durava la reunió s'ha presentat el senyor Sánchez Roman per dir-li que calia fer un Govern en el qual entrés tothom, però ha estat considerat importú.

Quan ha estat fora, don Alejandro ha confeccionat una primera llista ministerial:

- Presidència: Lerroux.
- Hisenda: Emiliano Iglesias.
- Guerra: Sanjurjo.
- Governació: Capità Rojas.
- Marina: March.
- Agricultura: Ulled.
- Instrucció Pública: Pich i Pon.
- Obres públiques: Santamaría.
- Justícia: Samblancat (Josep).
- Treball: Sedó.
- Estat: Rocha.

Aquesta primera llista ha estat considerada excessivament catalanista, i la resta del partit obstruccionista ha protestat de no trobar-s'hi representada. Caldria, doncs, fer-ne una altra en la qual entrin els senyors Martínez Barrios, Maura, Franchy Roca, Botella Asensi, Martínez de Velasco i Castriello.

A més, el senyor Martínez de Velasco sembla que vol posar-hi el seu amic senyor Ventosa i Calvell.

Les negociacions, com es pot suposar, seran una mica llargues, i

és per això que no ens és possible, de moment, donar una llista que respongui a la veritat. Si haguéssim de donar les que respongen a la mentida, no acabaríem.

El que diu el senyor Lerroux

Com és natural, als periodistes varen voltar tot seguit el senyor Lerroux per felicitar-lo del triomf obtingut:

—Vaja, don Alejandro, que ja s'ha completat la tercera part de la tiradora de carres: ja és poder! Ara només falta la segona.

—Si, señores, ya soy poder; ahora no nos falta más que acierio en el gobierno; pero, Dios mediante, y con el auxilio de San Rafael...

—Proyectos?

—Nuestros proyectos son vastos; antes que nada es preciso satisfacer las ansias patrióticas de los españoles bien nacidos. España es una madre patria y los pueblos, como los hombres, no pueden tener más que una madre y una patria, una de cada. Por tanto, sobre esa ficción de autonomía mal llamada de Cataluña y que no es más que de cuatro provincias como cuatro gatos.

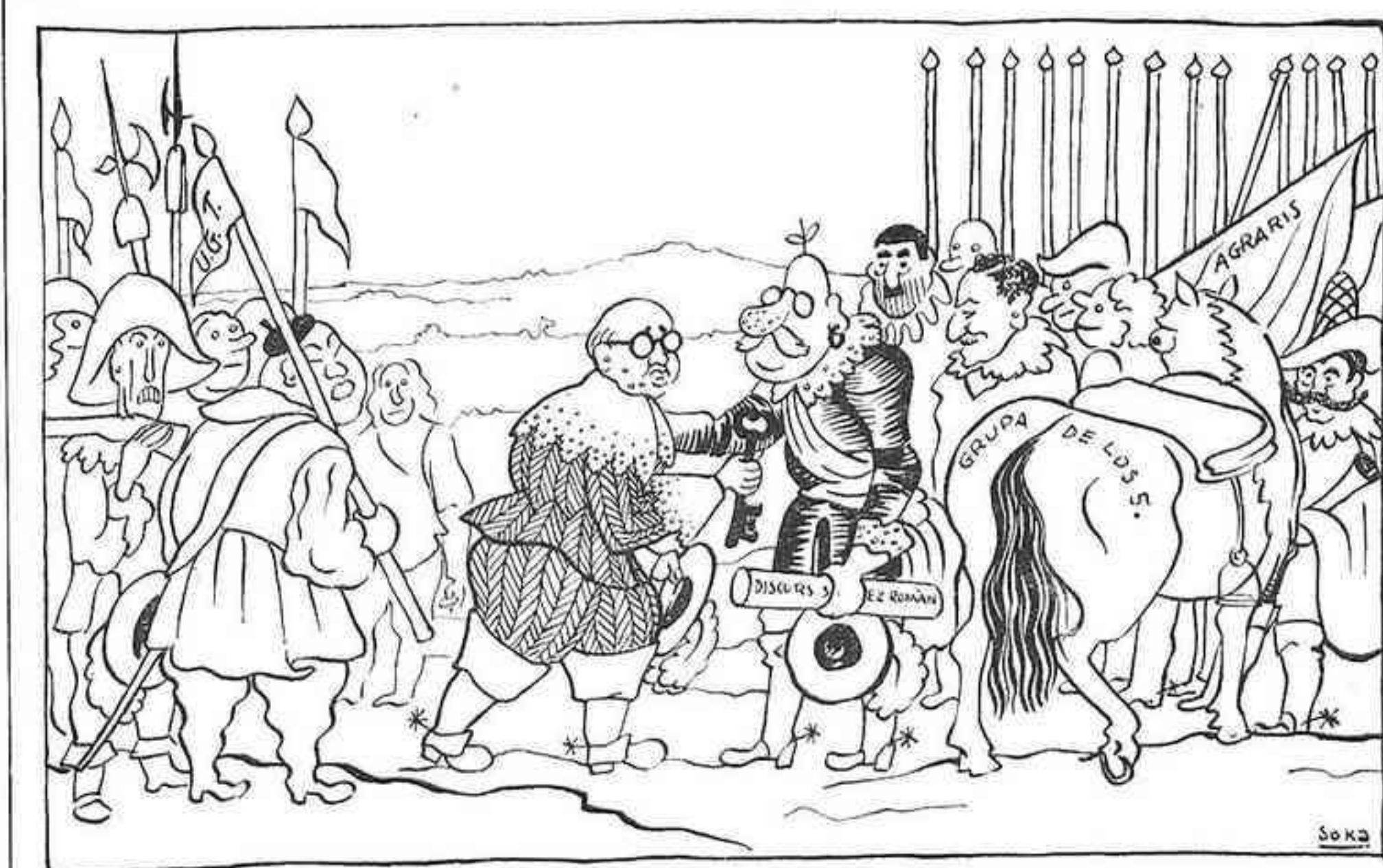
—I el Govern?

—Del Gobierno nada hay decidido todavía. El partido obstruccionista que acaba de subir al poder no está bastante estructurado todavía y será preciso un periodo más o menos corto de tanteo. Naturalmente, nuestra política continuará la misma de siempre: si antes habíamos hecho obstrucción a la obra del Gobierno, ahora haremos obstrucción a la obra de la oposición. Esta, en sus grandes líneas, será la línea de nuestra actuación.

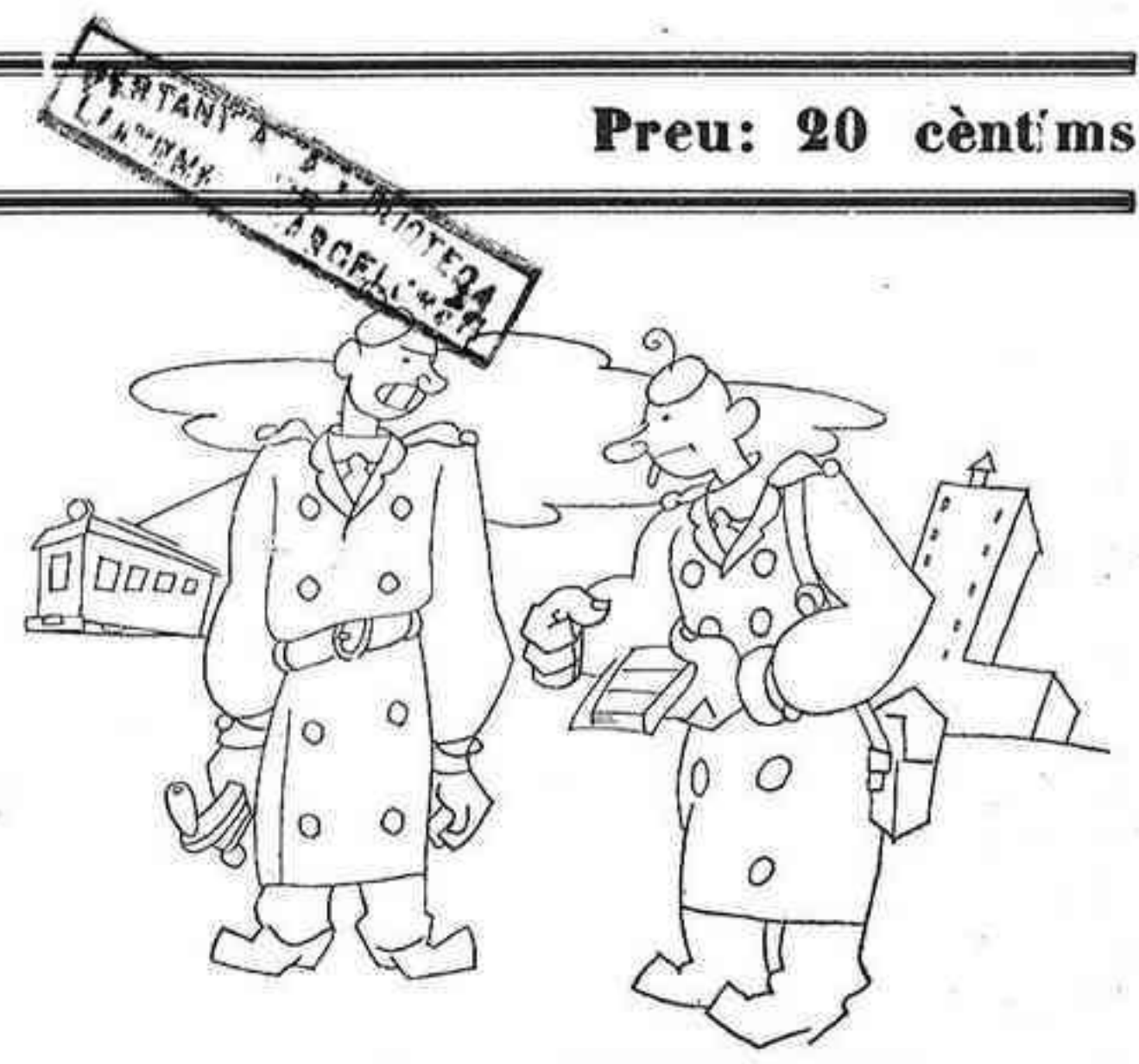
—Faran eleccions?

—Claro que las haremos. Pero antes será preciso purificar el censo, del cual ha sido excluida, por decirlo así, toda la Historia de España.

I dit això, el senyor Lerroux es ficà a l'ascensor, com els ministres del bon temps de la monarquia.—Corresponsal.

QUADRES HISTÓRICS: LA RENDICIÓN DE BREDA. — Ja em va bé la clau... però, i els duros?

EL TRASPAS DELS SERVEIS TRAMVIARIS — Encara no tens cap càrrec i ja et passes la Vida «ixis»...

La caça del senglar a la Diagonal

Dimecres passat, en plena vaga de transports, quan servíem nos del segon mitjà de locomoció en antiguitat — el primer fou l'anar de quatre grapes — posàvem a prova la qualitat de les nostres mitges soles i talons, tot passejant per l'avinguda del 14 d'Abril, vam tenir el goig inefable de saludar el nostre benivolgut amic el senyor Vilalta.

El joventíssim primer tinent d'alcalde, elegant i caballeresc com sempre, s'havia ofert a portar en el seu cotxe dues dames que, d'haver obeït les consignes fèbils, haurien hagut de viatjar a peu.

No cal dir que el senyor Vilalta—gorra anglesa, cigar havà, jaqueta de camussa, pantalons de golf, una ParabeHum, una Remington, mitges escoceses, sabates suïsses—lluïa una esplèndida toilette adaptada a les circumstàncies. El nostre primer tinent d'alcalde, aprofitat successor en la lluita per la vara del revolucionari de la revolució francesa, senyor Casanoves, ha donat la tònica assenyalant un aequip sobri, elegant, complet i contundent.

Ja tenen feina el jove Granier-Barrera i el seu capellaire, si volen conservar la supremacia del dandysme i de l'elegància masculina. El cachet i la distribució del senyor Vilalta han d'ésser difícilment superats.

L'equip llançat pel senyor Vilalta per a aquesta temporada, té l'avantatge que el mateix servirà per anar a la caça del senglar o del faista, el seu pròxim parent, que per cantar sarisuela o interpretar un schotis de revista al Paralel.

Llegiu a la pàg. 5
«Barcelona, Xauxa del cinema»
Informació sensacional...
...i verídica!

—Ep, noi, que m'estàs escorbrent els voïcs dels hi n'is!

Les delícies de la festa del Treball

Bella festa la festa del Treball! Bella diada, la diada del primer de maig, quan al camp les flors s'obren i a la ciutat les botigues es tanquen! Aquest any Barcelona ha ofert un espectacle ple de poesia. Que bell és veure l'honorat carter deixar per un dia la feixuga feina d'anar de pis en pis per acompanyar xino-xano la família a fer una fontada! Que edificat l'exemple de l'actiu taxista, del laboratori tramviari mostrant al transeünt que no són pas éssers mutils i que tenen tantes cames com el més ben pintat.

això decidirà les companyies a eliminar els professionals, sempre propensos a accidents i vagues.

L'única nota desagradable la donaren els sin trabajo, que de totes passades volien que els deixessin treballar un dia a la vida. Aquesta insistència causà molt mal efecte i fou considerada com un acte de sabotatge des de tots els punts de vista intolerable.

UNA DICTADURA

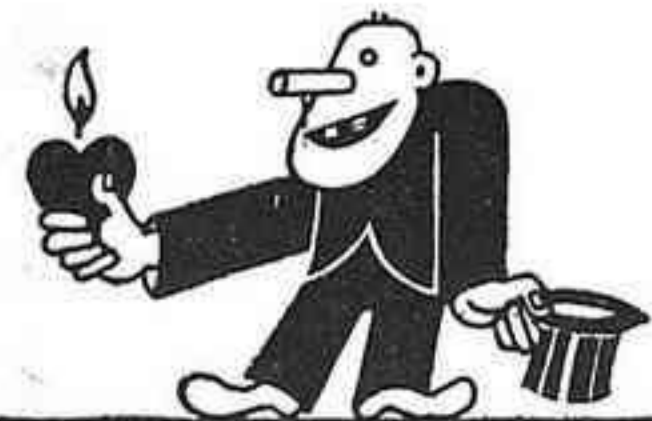
El Consell de les Arts s'ha dirigit a la Generalitat demanant-li que com més aviat millor prengui les mesures que siguin necessàries per tal que deixi d'escriure el senyor Rodríguez Codolà.

A part del perill que la dictadura d'aquest senyor representa per a la salut pública, hi ha el dany efectiu que produeix als llotipistes de «La Vanguardia», tres dels quals aquesta darrera setmana han estat atacats d'encefalitis letàrgica de resultes d'haver «picats» algun article d'aquest senyor.

Volta de "campana"

A conseqüència de l'article d'August Escasans publicat la setmana passada en aquestes mateixes columnes, cosa que demostrava clarament la duplicitat del subjecte, el doctor Aiguader, propietari de La Campana de Gràcia, va decidir fer reformes al seu setmanari. De moment, l'intel·lectual Escasans serà suprimit i el Robert de les Cabres passarà de «portadista» a dibuixant de culs de llàntia, a conseqüència d'una infidelitat comesa en el peu que havia d'anar el dibuix de la darrera pàgina del número de la setmana passada, ja que segons sembla, el que hi havia d'anar, per ordre de l'Alcalde, era «Un client esperant torn». No se sap per quins set sous el Robert de les Cabres canvià les coses, però ara s'ho trobarà que l'han canviat a ell.

amb el cor a la mà

LA MA ESQUERRA NO SAP EL QUE «DIU» LA DRETA

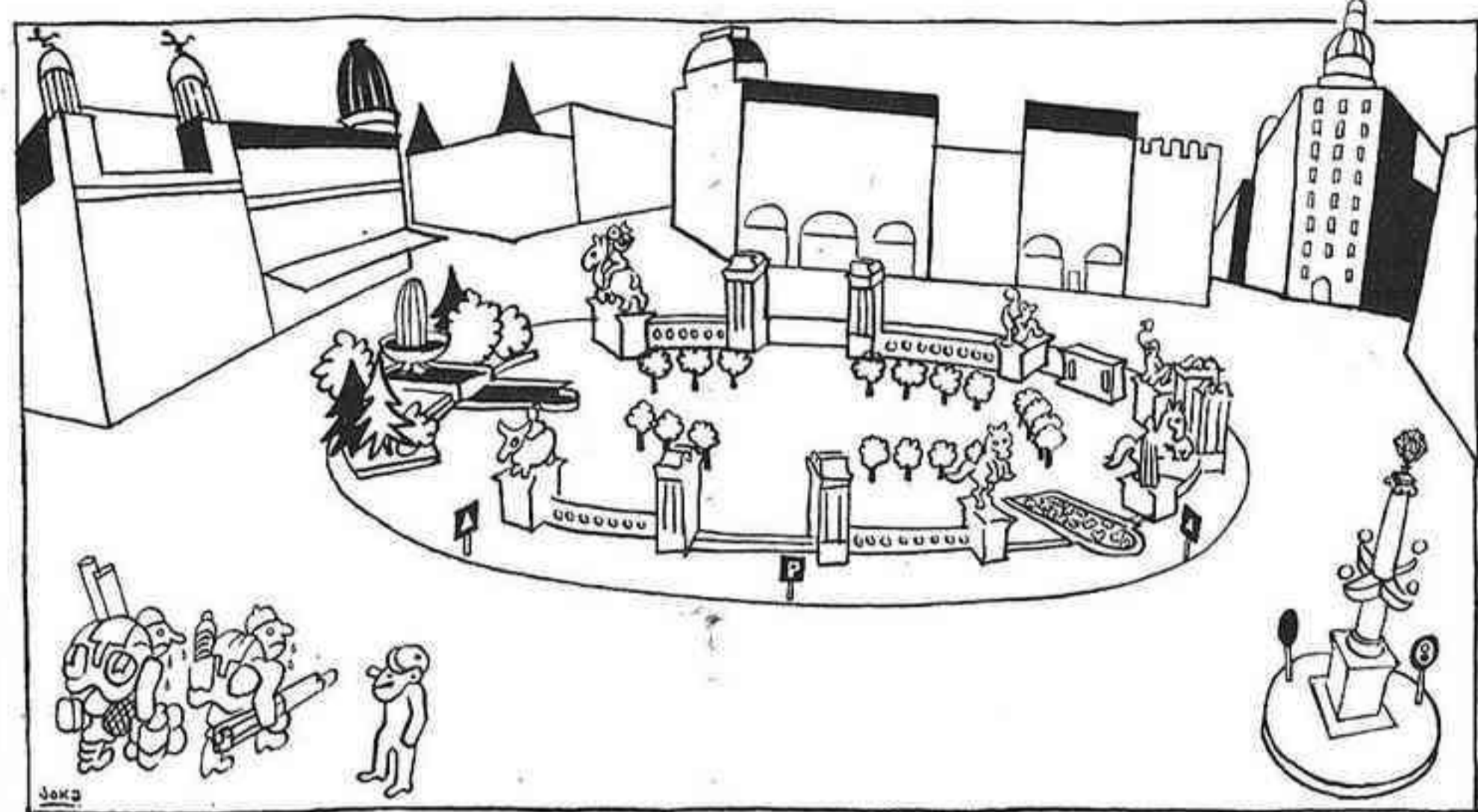
Contra el que s'havia dit, el Sr. Pich i Pon no és l'inspirador dels atacs que els seus diaris han dirigit contra el gestió del governador civil Sr. Ametlla. Molt al contrari; el senyor Pich, home liberal, ha deixat sempre en llibertat el Sr. Miras Aguilar, i ara aquest i Joaquim Montero podran fer el que vulguin. Per la seva banda ell ha defensat sempre la gestió del governador civil i no es recata de defensar-lo al Club Republicano quan algú l'ataca.

Darrerament se li sentí declarar que no era el governador el qui havia clausurat els Sindicats, sinó els Jurats Mistics. Sembla que li ho havia dit el rector de Sant Josep Oriol.

DIPUTATS I CONFERENCIATS

Aquests dies aparegué a la premsa la notícia que el diputat al Parlament de Catalunya senyor Riera i Puntí donava una conferència sobre aquest tema: «El teatre vist per un home d'esquerra». L'endemà el senyor Puig i Ferrer s'entrevistà amb Joaquim Muntaner y Castañes. La conferència de Riera i Puntí alludirà al fracçat Teatre del Pobble? Per un si de cas, Puig i Ferrer anuncia una altra conferència. El tema és aquest: «L'Esquerra vista per un home de teatre».

El nostre crític teatral diu que ha d'ésser més interessant aquesta que la d'en Puntí. I espera que Puig i Ferrer no la doni, per poder-hi anar.

PRIMER DE MAIG. — D'on veniu tan cansats? — De celebrar la Festa del Treball.

LA BORSA LA VIDA

COTITZACIONS	
Laborístiques (1.ª de Maig)	00
Obstrucció	325
Trust dels Cine	2.774
Trust del Cine (ampliati a Sis)	2.775
Pastisseries Sánchez Roman	125
Lacandru	ja s'hi ven
Taronges Llevant	madures
Socialistes	madurs

Comença la setmana burxtil amb tota la calma que li proporcionen les «Laborístiques» (Primer de Maig).

A Madrid van tancar l'anterior amb gran expectació. La justícia el gran salt donat per «Obstruccions» realitzades en la bona acollida que han tingut els productes de «Pastisseries Sánchez Roman».

«Traspàs de serveis» va seguint la seva marxa ferma però lenta per si Dencis.

«Lacandru» ja s'hi venen i «Socialistes» també (els uns a dintre i els altres a fora).

El Xarop Ernest Pogliano, compost exclusivament de plantes, és enterament assimilable i obra directament sobre l'intestí.

ELS EXPULSATS TORNEN Tot té un premi en aquesta vida

Divendres passat va tenir lloc una reunió de la minoria consistidora de l'Esquerra en la qual es decidí que, degut a la bona conducta que havien observat els sis regidors expulsats votant sempre i sense excepció amb llurs companys, si no d'ideals, d'origen, fossin readmesos, proposant a la Comarcal una llei d'amnistia que beneficiaria els uns i els altres. Per la seva part, el regidor Costa sembla que es donaria per satisfet i tot allò del processament dels membres de la Comarcal no passaria d'ésser una facècia. Amb això es demostraria que si tot té un càstig en aquesta vida, també tot té un premi, i així quedem tants a tants.

OPTICA PUELLES-SELLES

EL MÉS MODERN ASSORTIMENT DE TOTA MENA DE GAFES PER A ESPORT

GRADUACIÓ DE LA VISTA GRATUITA

FABRICACIÓ PROPRIA DE CRISTALLS LA CASA QUE VEN MÉS BARAT

FONTANELLA, 4 (focant a la Telefónica)

Sucursal: SANT ANDREU, 157

LA FESTA DEL TREBALL — Què ha estat? — Un home que ha tingut un treball. — Sembla mentida, en una diada com avui!

ELS «HUMILS» ES FINQUEN

La setmana passada els senyors Companys, Bertran de Quintana i Armengol de Llano havien d'anar a Castelldefels. Més discrets, però, que aquells secretaris de regidors que l'estiu passat anaven a veure la família que estuejava a diversos indrets de Catalunya amb els autos de l'Ajuntament, decidiren, per despistar, anar-hi amb un auto particular.

Perquè del que es tractava no era de cap afer municipal ni parlamentari, sinó de comprar uns terrenys per fer-s'hi unes casetes i uns hortets, primers de la sèrie que el senyor Macià té promesos als humils.

—No vull—va dir el senyor Companys—que aquests d'El BE NEGRE se n'assabentin, que hi farien massa rebombori.

I per dissimular anaren a demanar el Chrysler d'un tocinaire militant de l'Esquerra.

I d'aquesta manera no ens hem enterat de res.

Només sabíem que el senyor Bertran de Quintana havia regalat una torre a una persona; però del viatge a Castelldefels, ni una paraula. El que és fer les coses amb discreció.

NO TOSSIU

PRENEU

PASTILLES KLAM

TRES RALS CAPSA

LA PRIMERA US CONVENCERA

ELS BENS FLORALS

La Internacional a quatre peus

(Música de l'himne «La Internacional»)

<p>ELS RABASSAIRES</p> <p>Amunt, els humils rabassaires! Amunt, els àvids i els ganuts! La terra és del qui la treballa o d'aquell qui és més barrut!</p> <p>El burgès que es migri i que es fo...ngui i que prengui el que li donem. Si protesta, no hi guanyarà gaire, que potser l'estovarem.</p> <p>Que la terra és ben nostra, segons diu el Companys. Visca el nostre profeta! Visca el gran Aragai!</p>	<p>ELS SOCIALISTES</p> <p>Amunt, els cors purs de la terra! Amunt, els pobres endollats! Veniu, aci farem sardana cordialment agermanats.</p> <p>No us hi fixeu pas gaire, si no som conseqüents; els càrrecs són dolços i esmolen les dents.</p> <p>Sovint ja fem olla en el Parlament; espantem les velles, i així anem fent!</p>
<p>ELS DE LA FAI</p> <p>Arriba, ardientes inmigrados! Arriba, los fieles de la Star! Tracoma, lepra e ignorancia es lo que nos ha de salvar!</p> <p>Siempre en lucha constante! Siempre firme el corazón! Que viva la dinamita, la bencina i el peleón!</p> <p>Es la lucha más fiera el vivir sin trabajar, pero siempre hay corderitos que se dejan trasquiluar.</p>	<p>ELS COMUNISTES</p> <p>Amunt, veniu a la nostra vora! Amunt, pomells de joventut! No ens pregunteu gaires cose. Qui gemega ja ha rebut.</p> <p>Entre Lenin i Troitzki, Stalin i Carles Marx ens fem una troca que no entendràs pas.</p> <p>La qüestió és fer olla i anà al cine a aplaudir Quan les revistes projecten unes vistes del Kremlin.</p>

I UN BE!

El poeta Josep M.ª de Sagarra ha estrenat una sarsuela amb música del mestre Millet.

El recit de cinema J. Palau ha escrit demanant relacions formals a la senyora Gracia Garbo.

El nen Utrillo de tant en tant té frase; assenyades. Quan recomana els seus mitjons «Molfort's», posem per exemple...

Tomàs Gargès lleigeix «Las veinte curas del Abate Hamón».

Ramón Rugabado s'ha donat a l'esperitisme.

J. V. Foix ha dedicat un tortell de massapà especial als somatenistes de Catalunya.

En Lluís Capdevila és l'autor que ha venut més llibres en la «Diada del Llibre».

El «P. C. Barcelona» ha guanyat el «Vaeccrisse E. C.»

La senyora Laura Brunet ha estat vista als exercicis religiosos que s'han celebrat darrerament a l'església de Santa Anna. Agustí Piracés n'està molt rossentit.

Jaume Rosquelles i Alessan ha escrit un llibre de versos, el títol del qual serà: «Turments del cor senzill en hores de perill per a l'amor».

Ara resulta que l'autor de «La corte de Faraón» és el mestre Pahissa. Així ho ha descobert Mossèn Josep Baldelló, regirant l'arxiu parroquial del Pi.

El mestre Millet ha enviat una cordial felicitació al mestre Morera amb motiu de l'estrena d'«El arte de ser bonita».

En Carles Riba està preparant «Sis Peres», que, com els «Sis Joans» del mateix autor, hom espera que només seran llegits per les persones de quaranta anys per amunt.

El pintor Bosch Roger ha enviat una decima de felicitació al seu mestre estimat Julio Moisès amb motiu de les festes de Nadal, per les quals li ha estat concedida la medalla del salvament de Naufrags.

Ràdio

Del fabricant al públic

3 làmpares Pts. 139'50

4 làmpares Pts. 275'—

Tota Europa en audició.—Un any de garantia.—Busquem representants per a provincies

Calàbria, 96 (C. Catalanes) (No hi ha aparador ni botiga)

SUBTILESES

Sitges!... Platja d'or!... Perla del Mediterrani! Sospir de la natura!... Estació d'hivern!... Estació de «M. Z. A.»!... Paradís de la llum!... Sedant de l'esperit!... Sitges!!!... Spain!... Nen Utrillo!!!

Heus ací, lector amic, un fragment del darrer prospecte que la vila de Sitges, en la persona d'un activíssim encarrilador del turisme, ha posat a les mans de tots els possibles visitadors de la graciosa vila de la malvasia:

El swimming-pool se halla situado tan cerca del edificio, que desde su interior, se puede gozar de la emoción de un viril doble salto mortal o de la valentia de gentiles nadadoras, que con gracia y dignidad se deslizan por las piscinas en un friso griego, se colocan en la punta del trampolín y se lanzan al espacio cayendo al agua, que se acerca seguidamente en un acariciante abrazo.

Sí, vaja, tot allò que en català en diem banyar-se amb aigua de roses.

UN PERILL A LA VISTA

L'acord de l'Ajuntament a la sessió passada, de desnonar els morts que no paguessin els nínxols que ocupen als cementiris, ha estat molt mal rebut per l'element rabassaire difunt. Es creu que això podria portar seriosos disturbis si es morissin el senyor Aragai o el senyor Companys.

LA CATASTROFE DEL DISSABTE —Vaja... Conduïxen molt millor els escamots.

MADRID-BARCELONA

A la darrera corrida de beneficència celebrada a Madrid resultaren ferits els toreros Bienvenida, Ortega i Maravilla. El Villalta quedà amo de la situació. Com quan el doctor Aiguader se'n va.

Per encàrrecs de publicitat a EL BE NEGRE, adreçar-se a: Aribau, 139 - Telèfon 76307.

HOLLYWOOD BAR - DANCING

GRER NOU DE LA RAMBLA, 103 TELEFON NUMERO 17033

Totes les nits de 12 a 4 i festius de 7 a 9 (aperitius)

Colossal èxit de la DEMON'S JAZZ

ORQUESTRA COMPLETA

Grans atraccions a la pista

Mercat d'ocasions

Compra - Venda - Canvi de Mobles i tota classe d'objectes

TOT D'OCASIO

Corts, 41A - Telèfon 30422

ARQUES SOLER

INCOMBUSTIBLES E IMPERFORABLES AMB SOPLET

ALDANA 3 i 5 BARCELONA TÈX 31853

MADRID CABALLERO DE GRACIA 719 TÈX 16119

EL BE...RNAT METGE

Gonçal de Reparaz (pare) i Gonçal de Reparaz (fill) han obert un curs de geografia popular.

Els alumnes que desitgin assistir en aquestes classes són pregats de presentar-se amb la llicència estudiada i disfressats d'esquimal.

Ha estat molt mal vist en els nostres medis intel·lectuals el fet que el senyor Ambrosi Carrion pugés i baixés, durant aquests darrers dies i amb evident constància, les escales de la casa on té pis llogat la «Societat d'autors», de la nostra ciutat.

Els entesos afirmen que tot plegat obeeix que el tan il·lustre inventor de carrabines, pensa tornar a fumar abundantment, talment un autorís de debò.

El senyor Vilaregut ha adquirit el dret de traducció al català de vint-i-nou obres de gangsters i serenos.

La traducció anirà a càrrec de Melcior Pont postea i tocador d'ocarina.

La senyora Victor Català escriu una novel·la en col·laboració del senyor Ramon Rucabado i Comerna, el qual s'ha brindat espontàniament per a fer el paper de protagonista en la vida real.

De moment sembla que el senyor Ramon ha començat engranyant les erinades.

En Manolo Hugué busca editor per a publicar uns consells sobre moda masculina que estem segurs que constituïrien un èxit de llibreria.

El capítol dedicat als calçotets llargs és tractat amb una sobrietat d'escriptor llatí que captiva des del primer moment.

El próleg, el vol escriure de totes passades el pintor Matilla.

S'ha aparegut el dimoni al nostre amic de Martorell Francesc Pujols oferint-li un tema novel·lístic dels més apassionants que ha produït la moderna literatura catalana a canvi, naturalment, de la seva preciosa ànima de filòsof i de cantir (mig i mig).

Sembla que Pujols, després d'haver convidat el dimoni a un cantiret d'aigua fresca amb anissos de frare (laic), va rebutjar l'ofertament amb aquesta exclamació desolada:

—L'ànima dieu? Precisement un dia que la tinc a la tintoreria!...

Memento de llibres: Salvador Dalí. — «Arbre genealògic d'un peix espasa».

Dr. Bellido. — «Del eranc i la seva rapidesa».

J. V. Foix. — «X. Y. Z. H. P.» (vuit places).

Josep M.ª Jimoy. — «L'oere clar i el maduixat».

Carles Sindreu. — «Abaloris tortats».

Ambrosi Carrion. — «Mussa, on ets?» (endevinalles).

Rossell i Vilar. — «El senglar en el parc zoològic i en la política».

Josep Pla. — «El rabassaire i altres coses no-vistes però escrites».

Carles Sentís. — «El tracoma a la vostra llar».

Juan Tomàs. — «M'hi jugo un Frediani!» (panorama del circ actual).

Domènec de Bellmunt. — «Viuda joven, buena conducta, casaria enballeto honrado (con o sin)» (reportatge).

Carles Riba prepara un important assaig sobre l'obra de la Sagrada Família i l'obra de la Seu.

En Carles Sindreu i Pons s'han comprat als encants una renesa d'abaloris desparellats, dels quals farà obsequi a les sòcies del Liceum Club el dia que aquestes es decideixin a nomenar-lo conserge honorari de la casa, càrrec al qual aspira des de la fundació de l'entitat.

TOSTADERO - CAFÉ - RESTAURANT

Plaça de la Universitat, 3 - Telèfon 54843

TARDA I NIT Grans Balls familiars per concurs d'orquestrcs

El Be a les foscaules

FIGURES MARLENE DIETRICH

Coneixeu aquell conte del rector d'una ermita del Montseny? És possible que sí — el saben tanta gent! —, però mai estarà de més repetir-lo.

El rector d'aquella ermita del Montseny s'aburriria. Devia ésser un munda, o potser no, però s'aburriria. I si alguna aspiració li quedava en aquest món, era la de que el canvessin de parròquia. Amb aquestes, un bon dia va visitar-lo el Bisbe.

—Ah! — va dir Sa Il·lustríssima — quina situació més excel·lent, la d'aquesta rectoria! Amples horitzons, paisatge, panorama... Us felicito, vaja.

—Gràcies — feia el rector, amb un to una mica sec. I estenent el braç, va dir: —Veure? Allò és el Tibidabo i un trosset de Barcelona...

—Ah! — admirà Sa Il·lustríssima.

—I aquelles muntanyes, són el Pirineu.

—Ah! Ah!

—I aquelles altres, Montserrat...

—Ah! Ah! Ah!

—I aquella blavor que brilla, la Mediterrània.

—Oh! Oh!

—I allò, el Tibidabo i un trosset de Barcelona.

—Sí.

—I aquelles muntanyes, són el Pirineu.

—Sí, sí...

—I aquelles altres, Montserrat.

—Perfectament.

—I aquella blavor que brilla, la Mediterrània.

—Sí, sí.

—I allò és el Tibidabo i un trosset de Barcelona.

—Però si ja m'heu ensenyat dos cops.

—Dos cops i ja n'està cansat? I dones jo, que fa sis anys que no veig altra cosa!

Marlene Dietrich és exactament el mateix.

Pànic a Hollywood

San Francisco (no d'Àsia Cambò, sinó de Califòrnia) 1. (Del nostre enviat especial). (Per T. S. F. EAJ, 3).—Mr. Will Hays (conegut amb el mal nom de tsar del cinema) (en-vien puritèsis) acaba de fer unes declaracions sensacionals, i il·lustrades, sobre la crisi nord-americana a un enviat especial d'Estampa que aquest il·lustrat setmanari no publicarà perquè el seu enviat especial les ha perdudes.

Mr. Hays atribueix tota la depressió que experimenta l'economia dels E.E. U.U. a la crisi que és nota des de fa un temps en la indústria cinematogràfica i aquesta crisi a la imminent transformació de Barcelona en el veritable Hollywood. Un cop feta aquesta transformació gràcies al Comitè del Cinema de la Generalitat, Hollywood, diu Mr. Hays en anglès, no serà més que un fals Hollywood, i és aquest terrible destí el que ha desencadenat un pànic cinematogràfic del que ni en els temps més remotos de la humanitat no es té notícia. —*Enviat Especial.*

P. S. —¿I si enviéssiu un altre enviat especial a Barcelona per veure que hi ha d'això? Això i la trama de fons són dues suggerències.

El «Be Negre» es movilitza

Aprofitant la primera (naturalment) de les suggerències del nostre enviat especial a San Francisco i feta la trama de parèntesis que demana la direcció d'EL BE NEGRE fent-se ressò de la importància de les declaracions de Mr. Will Hays, l'home que té a les seves mans tota la indústria del cinema americana, que fins ara havia estat la primera del món, ha tramès un enviat especial a Barcelona, futur Hollywood, per tal de donar als nostres lectors les primícies de la informació. —N. de la R.

Boris Karloff

4

ACONTEIXEMENT CINEMATOGRAFIC

al

KURSAAL

ESTRENA del film nacional

Mercedes

amb Josep Santpere, Rafael Arcos, Carme Auber, Hector Morc

JAUME PLANAS

amb els seus

DISCOS VIVENTS

Producció Barcelona Film

Direcció J. CASTELLVÍ

Carrer Aragó, 219

Barcelona, el veritable Hollywood

El comitè del Cinema de la Generalitat farà de Barcelona la Xauxa Cinematogràfica

El senyor Carner Ribalta fa interessants declaracions

Prima i altres persones per oferir-los llocs. Però tan aviat com va córrer la broma, es féu tan espès l'ambient cinematogràfic que vaig haver de prescindir de les persones primerament consultades. Eren de massa qualitat les que s'oferien. Aleshores vaig constituir el comitè de la manera següent: En Carner Ribalta, persona molt entesa, que havia treballat intensament pels Estudis de Sabadell; en Miquel Josep, element valuós i de Granollers, que havia treballat intensament pels Estudis de Sabadell; el senyor Guillem Diaz Plaia, crític amb un talent burral, en representació dels elements universitaris, que encara no han tingut temps de donar-li la seva representació, però que no cal; el senyor Ventura Virgili, en representació dels crítics, que tampoc no han tingut temps de donar-li la representació, però que ell ja se l'ha presa; el Sr. Màrius Calvet, per la Cinesa, i el Sr. Alexandre Gall en representació de la Generalitat.

Els grans projectes del Comitè

—I per... diem-ne calmar-la? —Tenim grans projectes. De primer ja ens hem dividit en tres seccions: Cinema Educatiu, Cinema Comercial i Producció. A l'Educatiu hi hem posat en Carner-Ribalta, bon element, en Ventura i Virgili, que no die i en Diaz Plaia, que ja ja. Al Comercial no hi poden faltar els empresaris, els mutus, en Calvet i, naturalment, en Carner-Ribalta. I a la Producció, ni cal dir que ha d'haver-hi en Carner-Ribalta. El Secretari, que ara és provisional (d'això ja en parlarem més endavant) és en Miquel Josep, home educat, comercial i productiu com el mateix Carner-Ribalta.

Producció

—Però... els projectes? —A això anem, jo ve. El més petit és la producció de films educatius. Per això ja tenim fe-

ma és perquè si es fa algun negoci hi volen part perquè hi tenen tant dret com nosaltres. —I, en faran?

—Home, psè, li diré... els projectes bé hi són. Però d'això a ensenyar la ceba d'aquesta manera... De gana tots en tenim; però hem de dissimular.

La primera obra del Comitè

—Calli, calli, ni pensar-hi!

—Per això hauria de passar a la Generalitat i, és clar, al Comitè del Cinema.

—Home! Té raó!

—Ara la censura està molt mal organitzada. Afiguri's que la sala de projeccions la té la Mútua. Per cada film que passa un associat de la Mútua, paga tres cèntims per metre. Si no és associat en paga cinc. Això és per sostenir l'oficina; però naturalment, sempre sobra algun quartet i n'hi ha per sostenir la Mútua pagant els socis una quota baixa, fer bons papers en congressos i altres actes i tenir sempre de 30.000 a 40.000 pessetes en caixa.

—Mira que tal!

—No creu vostè que si els empresaris han pogut enviar delegats als congressos de producció nosaltres no podrem fer una mica més amb les 150.000 pessetes, més aviat més que menys que entren cada any per la censura i que nosaltres encara podrem fer augmentar?

—Evidentment, evidentment.

El veritable Hollywood

—Aleshores si que tindrà raó Mr. Hays en dir que serà Barcelona que serà Hollywood i no pas Hollywood! Quan el Comitè del Cinema funcioni, funcionarà de debò. Jo podré abandonar aquests cent duros d'ambient gasetillese pel meu propi; en Diaz Plaia, excels assagista, podrà deixar els miserables cent duros que li donen a La Veu perquè faci dirgen l'Imprudència Bertrana i deturi una mica el dinàmic Gallart que si el deixéssim treballar aviat ficaria cinema als comentaris eucarísties d'en Brunet i passaria a ésser el Jimémez Caballero del cinema català amb aquells pantalons de golf i aquells viatges a Romania i altres indrets del Jimémez Caballero castellà en cerca oficial de cinema educatiu en temps del Govern Berenguer.

L'amic Ventura i Virgili el farem el tsar de la censura i ens ajudarà a dir el que s'ha de treure i el que no s'ha de treure, d'acord, naturalment, amb els propietaris dels films perquè açí no es tracta de perjudicar ningú, molt al contrari, es tracta de que tothom visqui mentre compleixi.

La primera obra del Comitè

—I, trigarà molt a actuar el Comitè?

—Que si trigarà? Ja estem actuant. ¿Que no ha llegit als diaris la convocatòria d'un concurs per nomenar el Secretari Perpetu del Comitè?

—Ah, faran un concurs?

—Bé, un concurs; és per fer les coses legalment; com que en Miquel Josep s'ha sacrificat en el lloc de Secretari provisional, no serà pas qüestió de

prendre-li ara que es donaran 500 pessetes mensuals.

—Ah, ja.

—Sí; en la vida, de tant en tant s'ha de fer comèdia per quedar bé. Però cregui que de bé hi quedarà el Comitè; miri, els mèrits que s'exigeixen són que el secretari ha de saber el català i el castellà, perquè, això sí: volem fer cinema nostrat; res d'influència estrangera.

—Però, vol dir que el secretari perpetu s'accontentarà amb 500 pessetes al mes quan n'entri 150.000 a l'any?

—Home, veurà... sempre hi haurà alguna gangueta, sap?... —

La segona obra del Comitè

—I la segona obra del Comitè?

—La segona obra és la nacionalització del cinema. Vós sabeu que a la Cinesa fins fa poc hi havia el Sr. Compa que era italià. Res d'italians, doncs. Ara, en canvi, ha estat a Barcelona el Sr. Natan, de la casa Pathé Natan, que ha vingut per quedar-se tots els locals de la Cinesa. Veureu? així es fan les coses!

—Ara veig el perquè del pànic americà.

—Vol callar, burrango!

—I el que és més bo, és que tot el que li he dit és la pura veritat. O si no, al temps.

Setmana de Cinema Català al CINEMA CATALUNYA

organitzada per "Seleccions Murià" i patrocinada pel COMITÈ PRO-CATALANITZACIÓ

Dijous, 4 maig. PRIMERA FUNCIÓ

Estrena de

GLÒRIA

per BRIGITTE HELM

Retolada en català

Draps i Ferro Vell

Totalment parlada i cantada en català

clusives Febrer i Blay, era el que cridava més. Perquè no eridés més varem haver de donar-li entrada a dos representants de l'Associació d'Empresaris i a dos de la Mútua de Defensa Cinematogràfica. Els primers són els senyors Pinilla (Jesús) (gràcies) i Castanyer i els de la Mútua els senyors Blay (és clar) i Vidal Gomis (no faltava més!).

—Res home, quants més seran més riuran, no es preocupi per això!

—Oh, ja ho diu vostè; però és que són d'una indiscreció... Afiguri's que diuen que si volen ésser del Comitè del Cine-

ta la meitat de la feina. Afiguri's que jo sóc fundador, director, soci i no sé si alguna cosa més dels «Laboratoris e Industrials Cinematogràfics de Barcelona, S. A.»! Res, que amb un petit ajut de la Generalitat, la producció és un fet.

—No cal que ho digui; com si ho veiéssim.

La censura

—Un altre gran projecte és l'organització de la censura cinematogràfica. Ara la censura es fa al Govern Civil; però, és que quan desaparegui el Govern Civil ha de desaparèixer la censura?

COLISEUM

Divendres, nit, ESTRENA del film més divertit del que hom es creu

ÉS UN FILM PARAMOUNT

Ajuntament previngut val per tres o l'entrada d'en Topaze a la Plaça de la República.

que vagin a veure «Topaze», perquè sabran més coses veient-lo i escoltant-lo que no pas repassant i estudiant tota la col·lecció del nostre setmanari. És diu, fins i tot, que l'Ajuntament en donarà una sèrie de projeccions al Saló de Sessions acompanyades de conferències pels més prestigiosos regidors, que faran atinades consideracions sobre la tècnica del film i les millores que aquest pot portar a la política municipal nostrada.

El dia de l'estrena de «Topaze» al Coliseum el nombrosíssim públic que hi assistia no es cansava de col·locar als personatges principals noms ben coneguts a casa nostra. El regidor Costet-Benac, especialment, fou afavorit amb unes quantes comparacions que no diríem que el milloressin, però sí que l'afavorien.

Desgraciadament, dels aludits es trobaven en aquells moments administrant a la sessió de l'Ajuntament per poder anar a gaudir de les ovacions que no haurien mancat de produir-se. Però els interessos particulars són tan respectables com els públics, i els regidors faran molt santament en defensar-los abans d'anar a veure com ho feria llur collega.

Sally Eilers

PUBLIC CINEMA

Passeig de Gràcia, 57

Telefon núm. 70681

SESSIÓ CONTINUA

de 3 a 8 1/2 de 10 a 12

Localitat única, seient 1 pesseta

Demà, nou i important programa

Notícies, Reportatges i Documentals «FOX»

LES ESTRENES

Els bandarres es pensen que ésser bandarra té un mèrit tan gran que només ells, que ho porten a la massa de la sang, poden fer bandarres. Quan hagin vist «Topaze», però, és possible que canvien de manera de pensar, i aleshores s'adonin que una persona decent, ben entrenada, pot fer meravellós. Això, naturalment, no vol pas dir que pel sol fet de fer meravellós en el gènere s'hagi d'ésser necessàriament una persona decent. A casa nostra els exemples són, precisament, de tot el contrari.

Si, però, «Topaze» no ens pot servir per distingir les persones decentes dels bandarres, ens il·lustra, en canvi, sobre les mil filigranes de la política municipal, més aviat més espessa que no pas menys, sobre les quals EL BE NEGRE no es cansarà mai d'il·lustrar els seus lectors, als quals recomana

MOLT BEE!

TEATRE POLIORAMA

Rbla. Estudis, 9 - Telèfon 10773

Avui, nit, en funció de gala, estrena a Espanya de l'alta comèdia en tres actes d'ANDREU BIRABEAU

Besos perdidos

Dijous tarda:

USTED TIENE OJOS DE MUJER FATAL

Divendres tarda: **La Localis**

Totes les nits esclatant exit de **Besos perdidos**

Companya de comèdies

MELIA-CIBRIAN

Teatre Català Romea

Companya VILA - DAVI

Veïllada homenatge a l'actriu catalana

MARIA VILA

Divendres, 5 de maig a un quart d'onze: Estrena de

La dona que compra marí

de STEVE PASSEUR

traducció de Carles Soldevila

GRAN TEATRE ESPANYOL

Companya de vodevils i espectacles moderns

Primer actor i director: **JOSEP SANTPERE**

Avui, nit, l'èxit més gran i més còmic de l'any:

La meuca del quint pis

(La petite poule du cinquième)

LES RIALLES INTERROMPEN LES REPRESENTACIONS

Es el comble de la comicitat

Totes les nits l'èxit de moda:

La meuca del quint pis

Es despatxa en tots els Centres de localitats

URQUINAONA

GRAN EXIT

de la deliciosa opereta de l'ambient imperial de Viena

La Princesa se divierte

UNA EXCLUSIVA FEBRER & BLAY

ACTUALIDADES

Rbla. Catalunya, 37 - Telèfon 11701

Tots els dilluns, canvi de programa

- U. F. A. ACTUALITATS**
Els darrers reportatges europeus.
- PATHEPHONE**
Una formidable exhibició d'acrobàcies atípiques presentades per Sir Alan Cobham.
- PARAMOUNT-NEWS**
Les darreres notícies mundials
- TOLEDO**
Formidable documental de la col·lecció artística i monumental d'Espanya. Les bel·leses de la Imperial Ciutat.
- ECLAIR JOURNAL**
Les darreres actualitats del món que, amb caràcter d'exclusiva s'exhibeixen en aquesta sala.

Continua de les 11 del matí a la 1 de la matinada

Localitat única: **UNA pesseta**

Aparells WESTERN - ELECTRIC

Si els regidors no varen poder assistir a l'estrena de "Topaze", no per això deixaren de tenir-li les consideracions degudes. A la porta del Coliseum, entre altres, hi havia el cotxe de l'Alcalde, en funcions de cotxe de respecte.

A la sessió de l'Ajuntament, en canvi, hi havia més regidors que mai. Es veu que volien fer acte de presència perquè no es digués que havien anat a l'escola. Hauria estat per a ells una humiliació que la gent s'hagués cregut que a llur edat encara havien d'aprendre.

Les persones que tenen el mal gust de destinar una part important de llur pressupost a l'adquisició d'allò que en diuen estupeficients veuran, si van al Capitol, que encara els donen barrets, donades les dificultats que sembla que posen els policies a què aquestes substàncies viatgin. Si no fos que aquest número sortirà després de la Festa del Treball, i després de la festa i del treball, sempre ve el descans, explicarem als nostres lectors l'argument de l'obra; però és tan complicat, que tenim por que acabés com aquella famosa novella que va començar a publicar EL BE NEGRE i que va haver d'abandonar en vista de la crisi produïda per la sobreproducció de senyors Solers.

De la mateixa manera tenim l'esperança que els morfomans que vegin el film «Estupeficients», es descoratjaran de tal manera que d'ara endavant no es donaran injeccions si no són de costelles a la brasa o de botifarra amb bolets.

A Hongria hi ha una regió on, així com a ci, es cremen bolets per fer amb botifarra, allà es cremen cantants i músics per fer amb revista. D'aquesta manera els Sugranyes hongaresos no han de fer altra cosa que anar-hi, aixecar unes mates i recollir uns artistes que ja es porten l'èxit a la butxaca.

Es així com el Sugranyes d'«El hechizo de Hungria» descobreix una cantant que és Gitta Alpar; però volent imitar altres Sugranyes vol «inocular-li» l'èxit abans d'hora, cosa que ella evita fugint. Troba aleshores en Gustav Froehlich, i, com que més tard s'han de casar, ja no s'abandonen. És per això que poden acabar la pel·lícula sense incidents, i amb aquell èxit que el Sugranyes hongarès hauria volgut per a ell.

Demà dijous, i al Kursaal, per donar-hi més solemnitat, ja que és sabut que aquest cinema només funciona els diumenges, s'estrenarà «Mercedes», el film que diuen que és parlat i cantat en espanyol i una mica en català. Els productors haurien volgut que la Generalitat hagués «inflat» prop de la Cinesa perquè els cedís el Tivoli, però la Cinesa, que mai no veu la pell dels seus interessos, no es deixà convèncer, ni la Generalitat tampoc.

J pensar que es tracta d'un film en el qual hi treballa en Santpere, el més ferm puntal del teatre català i que la producció ha costat —als capitalistes, s'entén— 200.000 pessetes! I després es queixa el públic que no hi bagui una producció! I els capitalistes també, naturalment, i ells saben encara més el que es diuen. I el que els costa!

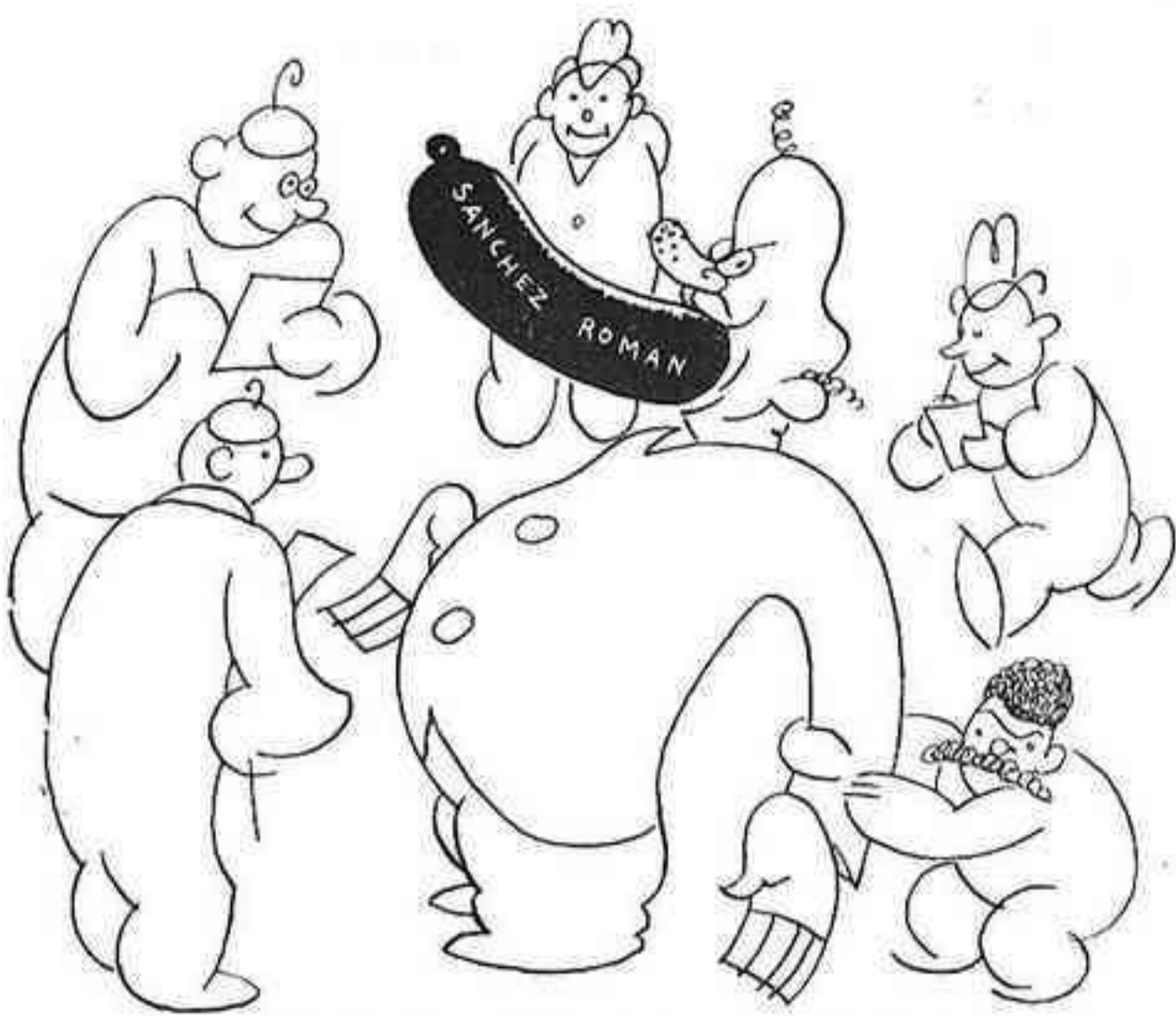

El distingit marmolista de la radiodifusió, senyor Angel Tarrach, ha adquirit darrerament una important partida de claus de ganxo a meitat de preu amb destinació a les múltiples lapides que li han estat encomanades a conseqüència de l'èxit que ha obtingut ja que va ésser plantificada darrerament al cim del Tibidabo. Aquests claus de ganxo han de servir per penjar-hi les corones que en dies tals com el segon de novembre, hom acostuma a col·locar en les lapides com aquestes que han estat encarregades a l'eminent escultor.

S'ha ocupat molt extensament de Miró i de la seva suprasensibilíssima pintura el distingit cronista de societat de Sant Feliu de la Muga, senyor Jacinto Ferrer i Puig, que li ha dedicat sengles articles en els números, cinc, sis i set de la revista *Esplais del Cor*, que es publica a la dessús dita població.

Ha començat a prendre una cullerada d'oli de fetge de bacallà a cada hora d'apat, el descandit Sant Jordi del casal del mateix nom, fill de l'escultor Rebull. A més, li són administrades abundants injeccions de cacodilat de sosa per tal de re-venir-lo una mica, i així, el dia que hom li faci lliurament de l'espera que ha de portar, hom espera que podrà sostenir-la.

SALA PARÉS
Tota la setmana exposició de pintura: **MOMPOU**
d'escultura: **ERNEST MARAGALL**

DECLARACIONS POSTUMES DEL «CAUDILLO»
— No puc dir res, no puc dir res..., no veieu que estic meditant?

orelles esgarriades

Un èxit perdut

L'Opinió del 23 d'abril, en la informació de la Diada del Llibre, en fer la llista de les obres més venudes, deia:

També es vengueren, en bones proporcions, «Les Confessions» i «Al marge» de Rosa M. Argumbeau.

Crueltat

Per fer més patent que en Marius Aguilar ja no és director de *La Noche*, Joaquim Montero, l'usurpador del lloc destinat per don Joan a l'heroi de l'Exposició i del Teatre del Pobble Joaquim Montaner, feia escriure dijous, a l'Aguirre, firmant-lo A perquè es prestés a confusions, un article a la secció de «Volanderas» titulat «Pràcticas higienicas», en el qual parla d'una gitana que anava descalça i amb els peus bruts. En la conversa que tenen ell li diu:

—Ni zapatos, ni medias, señorito... ¡Ni agua! ¡Ya se lavan los pies los dias de lluvia! ¡Y si viene usted lo que duelen cuando están limpios!...

Això, és clar, no és cap ovella esgarriada; més aviat és una ovella que sap massa on va.

Dos obliis de consideració

El programa de les festes celebrades per les Joventuts d'Estat Català el dia 22 del mes passat, el trobem incomplet. Diu així:

Casal d'Esquerra Republicana, Districte VI, Joventut d'Estat Català, Sepúlveda, 180.

Grans festivals que s'celebraran amb motiu de la entrega del BANDERÍ d'Estat Català apeinat per la socia Na Joaquina Garcia i En Pere Mies Conseller d'Agricultura i economia de la Generalitat de Catalunya.

PROGRAMA Representació Lo Llit del Capitá A hon i prendran part la Srta. F.

Camprubi i els Srs. I. Porras - J. Serra. Recitarà varies intermex comies el jove Joan Guillén, de l'Aggrupació Artística Taha. El bariton Sr. Alavedra executarà varies pessets del seu repertori. Finalitzarà la festa amb un Selecte Ball.

Francament. No sabem imaginar-nos el bariton senyor Alavedra executant varies pessets, sense veure'l acompanyat al piano pel comandant Perez Farrás. Com tampoc no podem arribar a capir com en aquests actes s'ha pogut arribar a prescindir de l'home dels Cent homes.

El que ja compremem més és que s'hagi prescindit de l'ortografia.

L'Opinió de dissabte, que quan parla de la F. A. I. el menys que en demana és el fetge amb ceba, dedicava el número de dissabte, en commemoració del primer de maig, als «màrtirs de Xicago». Els «màrtirs de Xicago» eren uns anarquistes que l'any 1886 feien un miting i quan hi va anar la policia varen tirar-li una bomba i en varen matar vuit. Després varen condemnar a mort set. L'Opinió s'enterneix amb aquests anarquistes. Potser és perquè si no els haguessin executats ja serien morts de vells, o almenys seguirien a Xicago.

Vidències... del passat

La Noche del 27 del passat abril, en la seva secció taurina, anunciava:

Emocionante mano a mano Ortega Carmiento.

I per animar l'aficionat, afegia: Està anunciada para el próximo domingo, en la Monumental, la corrida que el público ansia ver... la máxima bravura y suma perfección velocidad de vértigo... desmedido valor... una corrida en que la emoción ha de ahogar las pasiones desbordadas... locas pasiones... las discusiones más acaloradas giran en torno de este sensacional mano a mano. La Monumental, el domingo, va a parecer un rehidero de gallos.

La corrida s'havia celebrat el diumenge anterior, i des d'aleshores un toro ja havia posat l'Ortega, a Madrid, a dos dits del sepulcre.

...i segueix en augment l'èxit de

Gustaw Frohlich
Gitta Alpar
en

El hechizo de Hungria

Avui i tots els dies al

Fantásio

PARODIES D'«EL BE NEGRE» EL ROSER TRAIADOR

Avui, en baixar al meu jardí, he tingut una bella sorpresa: el roser més estimat oferint-me l'espectacle de tres jolives roses blanques. Oh, roses benhaures, que us esbataneu sota el cel blau de Catalunya, mentre voleien domasos per tots els balcons dels ciutadans de bona voluntat!

M'he atansat al roserar per embaumar-me amb el seu perfum i fer un pom de roses per a damunt de la taula del menjador, car, així, tot menjant la meua honesta xocolata matinal, pensaré en la primavera, en una primavera pacífica, bondadosa, a la manera de Joan Maragall.

Mentre em deia això he allargat la mà per abastar una rosa, però... ah!, quina funesta aventura. Una punxa del roser m'ha fet sang a la punta del dit gros, i la mà m'ha quedat tota plena d'escarinxades. Bé ho duen prou que no hi ha rosa sense espines.

Desesperat, amb la mà sagnant i esguardant amb enuig el roser que m'ha tractat amb tan poca cortesia, he entrat a casa per posar-m'hi una mica d'aigua timplada, una bona negra i car-m'ho tot plegat amb un dit de pell que

he retallat d'un guant vell dels temps gloriosos de Pi i Margall.

Quantes i quantes vegades passa això, en la vida!

Et penses que tot són roses formoses que t'invien a collir-les, i quan vas a fer-ne un pom t'esgarrinxen i t'omplen de sang les punxes del desengany.

Però, oida! Ja arribarà un dia en què les roses seran fines com la sedalina i les punxes s'enfonsaran dins les mateixes entranyes de la rosa com temerosos d'esdevenir bisurins de la humanitat. És clar que vindrà, vata!; només convé, per arribar-hi, que el món no sigui un món de mones i que la gent hi vegi més enllà del nas i el pa sigui pa i el vi sigui vi.

Fem un esforç tots plegats i no defallim. Que la muntanya és alta? Bueno, ja ho sé, però ens aturarem a descansar. Que el sol serà aplanador? Està bé, però ja anirem fent traguets d'aigua fresca.

Doneu-me la mà i seguieu-me sense por. I qui dia passa any empeny. Pot.

AVUI, I TOTS ELS DIES GRAN ÈXIT DE LA FEMINA CAPITOL Lillian Harvey i Henri Garat en Sueno Dorado Jean Murat i Daniela Parold en ESTUPEFACIENTES. 1.ª exhibició de la seva representació a España A. C. E.

Voleu fer-vos un passament? L'art de conduir un tramvia

Com tenim anunciat, sempre que viatgem en tramvia prenem bitllet per a la platofor-ma anterior. El procediment té l'avantatge d'anar ensament al davant i al darrera, puix és sabut que el tramvia és un capicua. I que, com acostuma a passar amb els caps-i-cues, hi ha qui els col·lecciona. Barcelona i Joaquina Montaner i Castañó n'han obtingut un de celebrat, anomenat Marqués de Poronda, la col·lecció del qual ha anat a parar, per causes alienes a la voluntat de l'empresari, a mans d'un altre amateur: el senyor Ferran Arruga, l'afició del qual va començar amb l'adquisició d'uns quants autobusos.

Sovint, situats al costat del conductor, al qual procurem distreure tant bé com sabem, en compliment de l'avis que ho priva —d'altra manera fariem malveure els cobradors que no acuten cap altra de les ordres que amb mires a l'art decoratiu hi ha escampades per ci per lla dels cotxes—; situats, diem, en el nostre lloc estratègic, havíem observat que gairebé sempre que el comboi passava pel davant d'una font d'aigua fresca i regulada, el conductor ens deixava amb la paraula a la boca i abandonava l'estrada per a abeurar-se, enduent-se'n, invariablement, la maneta de conduir. De molts anys cap act el fet ens intriguava. La indiscreció periodística ens privava, però, de preguntar-ne la motivació. Afuyosos, no gens menys, d'arribar al

fons de la qüestió, ens dedicàrem a un estudi consciencios del qual traguérem la conclusió que maneta i conductor eren, de fet, un sol cos; que així com els altres racionals tenim no-més dues mans, els conductors de tramvies tenen dues mans i una maneta; i que, com és natural tractant-se d'un òrgan d'un mateix cos, la maneta també sentia necessitat de refrescar així que la resta del cos tenia set. Els nostres estudis encara ens descobriren un altre fenomen, el qual volem esmentar, per bé que no tingui relació directa amb el prò d'aquest article: el que a més del suplement de la maneta, el cos del conductor de tramvia encara té una altra característica que el diferencia dels altres exemplars de la seva espècie i que consisteix a portar la massa encefàlica embolicada amb un exemplar de «Solidaridad Obrera».

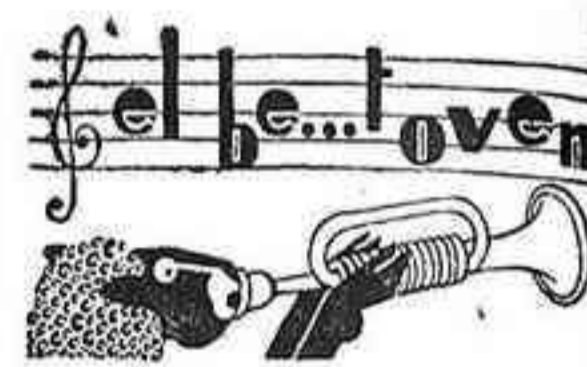
Però és ben cert, com diu el P. Miquel d'Espulgues, que no et pots fiar ni de la camisa que portes. Els esdeveniments de la darrera setmana ens han demostrat que tota la teoria basada damunt les afirmacions dels nostres el·lisis i la biblioteca «A tot vent», no tenen cap ni peus. Perquè ara resulta que si els conductors se'n duen la maneta no és per altra cosa que per la simple raó de no exposar-se a què mentre ells beuen aigua, un passatger aficionat no enguigi el tramvia i els deixi a l'legs en terra.

Car s'ha vist, palpablement,

— Albricias don Joan! Han sortit 36 partidaris de March!
— Com, com ho anal?
— Ara ve l'Emiliano que li acabarà d'explicar.

RESTAURANT «El Be Negre» diu... ES EL MILLOR Rbla. del Mig, 19 - Plaça F. Macià, 3

Per encàrrec del conseller en cap de la secció de cultura de la Generalitat ha estat sol·licitada una prosa exaltant la gràcia de la sardana, al mestre Ruyra. Els mestre ha acceptat l'ofertament sempre i quan, ultra el preu convingut, no li siguin estimats, en els moments àlgids de la seva inspiració, tots els platets de crema que jutgi indispensables per a estimular-lo en els dolorosos passos de la feconditat.

125 metres.
Blum-bum, Blum-bum, Blum-bum, Blum-bum, 250 metres.

Blum-bum, Blum-bum, Blum-bum, Blum-bum, 500 metres.

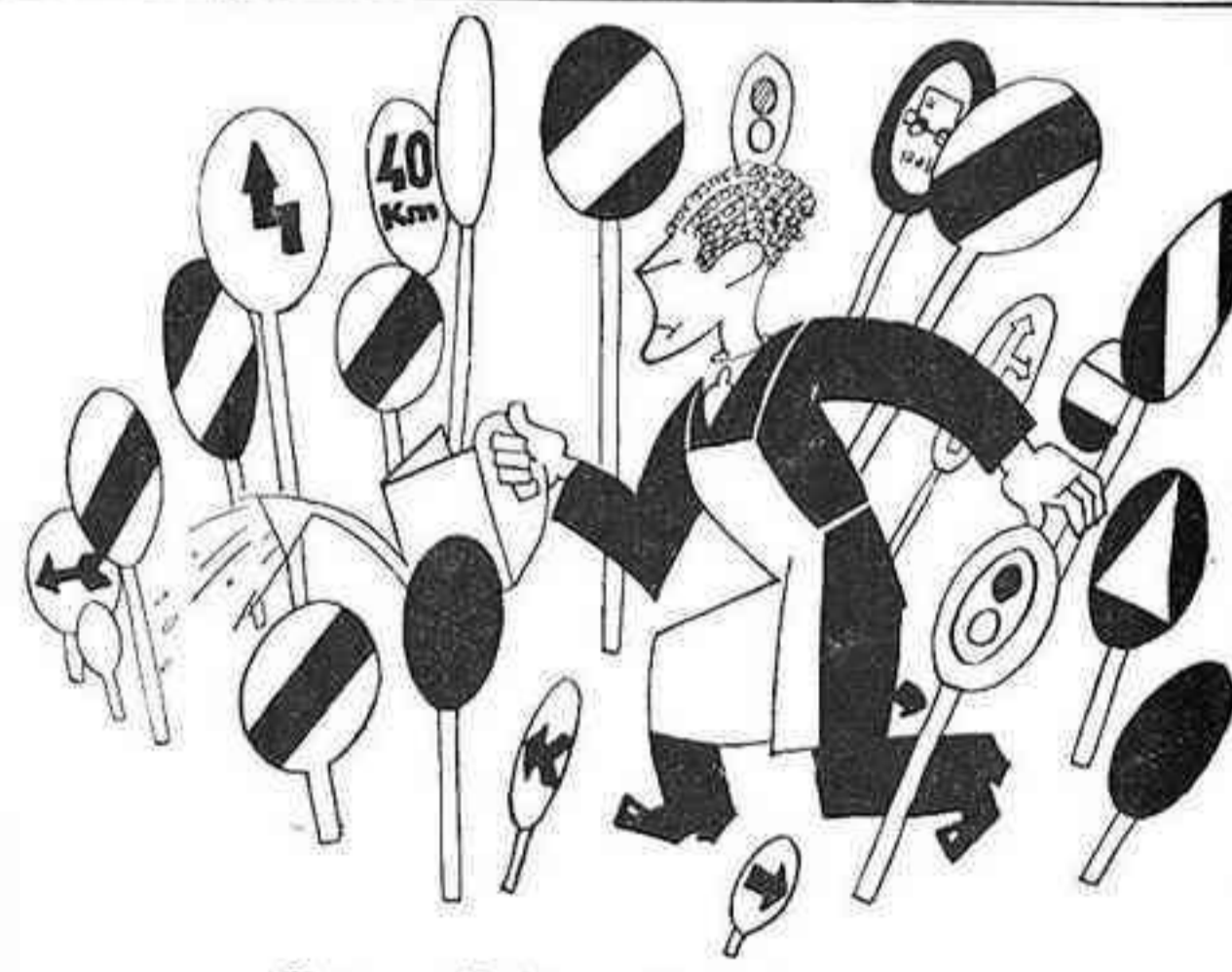
(Ara mateix, arran de nas ens el filament metàl·lic —llagrimant rosada— de l'electricitat.)

Blum-bum, Blum-bum, Blum-bum, Blum-bum, 500 metres.

El sol, aquí dalt, fa més flaire de sol de malalt.

Blum-bummmmm!
—El bitllet?
—Si és servidet.»

Commelemar segueix cultivant amb èxit creixent les seves patilles. Hom el pot veure,

El número 100 d'«EL BE NEGRE» passarà a la història

XOCOLATA Amattler ES MÉS QUE BO: ES EL MILLOR

Les joventuts de Catalunya es preparen per a la pròxima vaga general